

**«Το δώρο της Παπλωματούς»
(Διασκευή)**

Πρόσωπα

1. Παπλωματού
2. Πλούσιος άρχοντας
Τελάλης
3. Φτωχός
Ένας υπήκοος
4. Βαλτάσαρ
5. Μελχιόρ
6. Γασπάρ
7. 1^{ος} Άγγελος
8. 2^{ος} Άγγελος
9. 1^{ος} Βοσκός
10. 2^{ος} Βοσκός
11. Βασίλισσα
12. 1^ο Αστέρι
13. 2^ο Αστέρι
14. 3^ο Αστέρι
15. 1^ο Σύννεφο
16. 2^ο Σύννεφο

(Τα Αστέρια και τα Σύννεφα –οι αφηγητές του παραμυθιού- κάθονται μπροστά, στην άκρη της σκηνης.)

1^ο Σύννεφο :Μια φορά κι έναν καιρό σ’ ένα σπίτι, χαμένο κάπου στα ψηλά βουνά τα σκεπασμένα με γαλάζια ομίχλη, ζούσε μια παπλωματού. Όλη μέρα κλεισμένη στο μικρό της σπιτάκι έραβε παπλώματα. Από τις πολιτείες ως τα μικρά χωριά είχε φτάσει η φήμη πως τα παπλώματά της είχαν πάνω τους τα πιο όμορφα χρώματα που είχε δει ανθρώπου μάτι.

1^ο Αστέρι : Τα γαλάζια λες κι έρχονταν από τα βάθη της θάλασσας, τα λευκά από τα χιόνια του Βορά, τα πράσινα και τα κόκκινα από σπάνια αγριολούλουδα και τα πορτοκαλιά και τα ροζ από τα ηλιοβασιλέματα.

2^ο Αστέρι :Μάλιστα κάποιοι έλεγαν πως τα δάχτυλά της ήταν μαγικά κι άλλοι πίστευαν πως τα υφάσματα τής τα έφερναν νεράιδες.

2^ο Σύννεφο : Πολλοί σκαρφάλωναν στο ψηλό βουνό με τις τσέπες γεμάτες χρυσάφι για να αγοράσουν ένα από τα πανέμορφα παπλώματά της. Άδικα όμως! Την είχα ακούσει με τα ίδια μου τ’ αυτιά να τους λέει:

Σκηνή 1^η

(Στη σκηνή βρίσκεται η παπλωματού καθισμένη μ' ένα πολύχρωμο πάπλωμα και κάνει πως το ράβει... Την ώρα αυτή ένας πλούσιος μπαίνει.)

Παπλωματού: «Τα παπλώματά μου δεν τα πουλάω. Τα χαρίζω μόνο σ' εκείνους που είναι φτωχοί και δυστυχημένοι και τα έχουν πραγματικά ανάγκη.»

Πλούσιος: Μα αν ήξερες πόσο χρυσάφι κουβαλώ στις τσέπες μου, σίγουρα θ' άλλαζες γνώμη.

Παπλωματού: Έχεις δίκιο να το νομίζεις αυτό. Αφού είσαι πλούσιος, η δύναμή σου είναι το χρήμα κι έχεις μάθει ν' αποκτάς μ' αυτό ό,τι κι αν επιθυμήσεις.

Πλούσιος: Μα φυσικά. Και πρέπει να σου πω πως κανένας δε βρέθηκε μέχρι τώρα τόσο κουτός, ώστε ν' αρνηθεί το χρήμα. Όλοι είναι πρόθυμοι να μου πουλήσουν ό,τι αγαθό ζητήσω... Μόνο η δική σου συμπεριφορά είναι τόσο ανεξήγητη!

Παπλωματού: Θα μπορούσες να με καταλάβεις αν ήξερες τι σημαίνει η λέξη αγάπη.

Πλούσιος: Εγώ, κυρά, δεν ήρθα εδώ για να μου κάνεις μάθημα. Σου ζήτησα ένα πάπλωμα. Αφού δε μου δίνεις, εσύ χάνεις. Εγώ πλούσιος είμαι και κάπου θα βρω ένα πιο όμορφο, πιο πλουμιστό.

Παπλωματού: Μα βέβαια, είναι εύκολο να βρεις ένα πάπλωμα. Αλλά για να είναι ζεστό θα πρέπει να είναι παραγεμισμένο με αγάπη.

(Ο πλούσιος φεύγει απογοητευμένος και σκεφτικός. Η παπλωματού σκύβει και πάλι και συνεχίζει να ράβει...)

1^ο Αστέρι: Κάθε βράδυ, σαν έβγαινα στον ουρανό, όταν το σκοτάδι γινόταν πολύ πυκνό και το κρύο ανυπόφορο, η Παπλωματού άφηνε το σπιτικό της και κατέβαινε στη γειτονική πολιτεία. Εκεί τριγύριζε στα καλντερίμια ωσότου συναντήσει κάποιον που να κοιμάται ξυλιασμένος έξω, στην άκρη του δρόμου ή σε κάποια πλατεία.

Σκηνή 2^η

(Όσο μιλάει το αστέρι, ένας φτωχός άνθρωπος μπαίνει στη σκηνή και κουλουριάζεται σε μια γωνιά και κοιμάται... Στο μεταξύ η παπλωματού διπλώνει το πάπλωμα που έχει ράψει το παίρνει και αρχίζει να περπατά πάνω στη σκηνή. Κάποια στιγμή τον πλησιάζει.)

Παπλωματού: Να, κάποιος βρέθηκε κι απόψε που έχει ανάγκη από ένα πάπλωμα. (Σκύβει και τον σκεπάζει. Ο δυστυχισμένος ξυπνάει ξαφνιασμένος.)

Φτωχός: Μα τι είν' αυτό; Μοιάζει με θαύμα αυτό που ζω. Καλή κυρούλα, εγώ πότε δεν έχω πάρει κάποιο δώρο, εκτός από κάτι ξεροκόμματα που μου δίνουν οι περαστικοί για να χορτάσω την πείνα μου. Σ' ευχαριστώ!

Παπλωματού: Είναι δικό σου. Κράτησέ το για τις κρύες νύχτες του χειμώνα. Θα σου χρειαστεί.

Φτωχός: Ο Θεός να σ' έχει καλά. Να σου δίνει όλα τα αγαθά.

Παπλωματού: Σ' ευχαριστώ! Σκεπάσου τώρα να κοιμηθείς. Είναι κρύα η αποψινή νυχτιά.

Φτωχός: Τούτο το δώρο έφερε ζεστασιά στο σώμα μου, μα πιο πολύ και στην καρδιά μου. Πότε δε μου 'χει δείξει άλλος άνθρωπος τόση αγάπη.

Παπλωματού: Έλα τώρα σώπασε. Σε χαιρετώ! Πρέπει να φτάσω στο σπίτι μου πριν ξημερώσει.

(Η Παπλωματού πηγαίνει πάλι στο σπίτι της και ο φτωχός φεύγει από τη σκηνή.)

2° Αστέρι: Πολλούς φτωχούς ανθρώπους η παπλωματού τους έκανε να ζεσταθούν, να χαμογελάσουν, να δοξάσουν τον Θεό! Όμως μια βραδιά τα μάτια μου είδαν κάτι ασυνήθιστο, ξεχωριστό.

1° Σύννεφο: Φαντάζομαι τι θες να πεις. Για κείνους τους τρεις παράξενους καβαλάρηδες. Θυμάμαι... Έρχονταν από πολύ μακριά. Ταξίδευαν πολύ καιρό. Τους είχα δει κι εγώ κι όλα τα σύννεφα του ουρανού.

3° Αστέρι: Κι εγώ τους έβλεπα να προχωρούν και τα πλούσια ρούχα τους λαμπύριζαν μες στο σκοτάδι. Μα εκείνοι είχαν τα μάτια τους καρφωμένα σ' ένα μονάχα αστέρι, πιο μεγάλο και πιο λαμπρό απ' όλα τ' άλλα.

(Καθώς ακούγονται τα παραπάνω λόγια μπαίνουν στη σκηνή οι τρεις Μάγοι.)

Σκηνή 3^η

Μελχιόρ: Για κοιτάξτε! Το ολόλαμπρο άστρο είναι και πάλι μπροστά μας. Μας δείχνει τον δρόμο. Πρέπει να συνεχίσουμε. Ας μην αργοπορούμε.

Βαλτάσαρ: Ας είναι δοξασμένος ο Θεός! Αλήθεια σας λέω πως είχα τρομάξει σαν το χάσαμε από μπροστά μας. Τώρα νιώθω σίγουρος πως μας περιμένει ο νεογέννητος Βασιλιάς...

Γασπάρ: Μην ανησυχείτε! Το άστρο κρύβεται για λίγο για να σταματήσουμε και να ξαποστάσουμε. Να πάρουμε δύναμη γιατί δεν ξέρουμε πόσον καιρό θα χρειαστούμε για να φτάσουμε στη Βηθλεέμ.

Παπλωματού:(ενώ ράβει ένα πάπλωμα μες στο σπίτι της ακούει απ' έξω τη συζήτηση των περαστικών)Παράξενο ν' ακούγονται κουβέντες σε τούτη δω την ερημιά που ζω. Συνήθως όποιος φτάνει εδώ πάνων έρχεται για τα ξακουστά παπλώματα και χτυπά κατευθείαν την πόρτα μου. Ας βγω να κοιτάξω...

(Βλέπει τους τρεις ταξιδιώτες και με καλοσύνη τους χαιρετά.)

Καλή σας μέρα! Πώς κι απ' τα μέρη μας; Ψάχνετε κάτι;

Μελχιόρ: Ταξιδιώτες είμαστε και σταματήσαμε για να ξαποστάσουμε.

Παπλωματού:Μα πώς να ξαποστάσετε μες στο κρύο; Αν θέλετε περάστε στο φτωχικό μου, να πάρετε ένα τσάι.

Βαλτάσαρ:Ευχαρίστως! Θα χαρούμε πολύ!

(Οι τρεις μάγοι προχωρούν και μπαίνουν στο φτωχικό της.)

Γασπάρ:Να είσαι καλά που μας δέχεσαι στο σπιτικό σου. Κάνει πολύ κρύο εδώ πάνω.

Παπλωματού:Πιείτε λίγο τσάι να ζεσταθείτε.(τους δίνει τσάι)

Σπάνια περνούν από δω ταξιδιώτες και μόνο όταν έχουν χάσει τον δρόμο τους. Εσείς σε ποιο μέρος πηγαίνετε;

Μελχιόρ:Χώρα μακρινή μας περιμένει. Στη Βηθλεέμ θέλουμε να φτάσουμε. Είμαστε μάγοι και μελετάμε τ' άστρα τ' ουρανού.

Βαλτάσαρ: Είδαμε ένα λαμπρό αστέρι στον ουρανό και διαβάσαμε στα βιβλία μας για τη γέννηση ενός Μεγάλου Βασιλιά. Ακολουθούμε το αστέρι για να τον προσκυνήσουμε.

Γασπάρ: Είναι γιος του Θεού. Ήρθε να φέρει στον κόσμο την Ειρήνη και την Αγάπη!

1^ο Σύννεφο: Κι οι τρεις σοφοί ταξιδιώτες άρχισαν να διηγούνται στην Παπλωματού όσα έγιναν την άγια νύχτα της γέννησης του Χριστού έτσι όπως τα είχαν διαβάσει.

1^ο Αστέρη : Κι εκείνη που είχε αγνή ψυχή με προσοχή άκουγε και μέσα στον νου της ζωντάνευαν όλα τα λόγια της Γραφής.

(Ενώ συνεχίζει η αφήγηση στήνεται η αφίσα με τη Φάτνη, έτσι ώστε να κρύβει τους Μάγους και την Παπλωματού που συζητούν. Στην σκηνή εμφανίζονται άγγελοι και βοσκοί.)

Σκηνή 4^η

1^{ος} Άγγελος ::

Σε μια χώρα μακρινή ο Ηρώδης βασιλιάς έδωσε διαταγή.
Όλοι έπρεπε να πάνε εκεί όπου γεννηθήκαν
να γραφτούν – τι φασαρία-στα μεγάλα του βιβλία.
Ο Ιωσήφ με τη Μαρία, την Παρθένα Παναγία
ξεκινήσαν όπως όλοι για της Βηθλεέμ την πόλη.
Το βράδυ όταν έφτασαν δωμάτιο δε βρήκαν.
Δεν είχαν πού να στρώσουν λιγάκι να ξαπλώσουν.
Κι ένας φτωχός τους άφησε στο στάβλο του να μούνε
για να ξεκουραστούνε.

2^{ος} Άγγελος : Αυτή λοιπόν της άγια τη νυχτιά
μέσα στη κρύα τη σπηλιά
γέννησε η Παναγία το Μεγάλο μας Μεσσία.
Δεν είχε όμως τίποτα το βρέφος να τυλίξει
κι ούτε κανένας βρέθηκε για να τους βοηθήσει.
Μόνο τα βόδια πάνω Του το χνώτο τους σκορπούσαν
και στο μικρούλη μας Χριστό τη ζεστασιά κρατούσαν.

1^{ος} Άγγελος : Για όλους τους ανθρώπους
ήρθε στη γη ο Χριστός
και γέμισε η φάτνη και η σπηλιά με φως.
Θα φέρει τη γαλήνη σε κάθε μια ψυχή
κι η θεϊκή ειρήνη στον κόσμο θ' απλωθεί.

2^{ος} Άγγελος : Όλοι οι άγγελοι του καλού Θεού,
αυτή την άγια τη νυχτιά, ψάλλουμε όλοι με χαρά!
Σκύψαμε στη φάτνη τώρα να προσφέρουμε τα δώρα:
«Αλληλούια κι ωσαννά στον μεγάλο Βασιλιά!»

1^{ος} Βοσκός:

Σε μας μαζί με μας, Χριστέ, γεννήθηκες
στης αγροτιάς τη φτωχική σπηλιά μας....

Φτωχοί εμείς την πόρτα μας Σου ανοίξαμε
και διάπλατα εμείς την αγκαλιά μας!
Εμείς, φτωχοί τσοπάνηδες Σου δώσαμε
των ζώων μας το σανό γι' απαλό στρώμα.
Τα χνώτα τους για ζεστασιά Σου θέρμαναν
το θεϊκό και βρεφικό Σου σώμα.

2^{ος} Βοσκός:

Εδώ μπροστά Σου γονατίζουμε
τη νύχτα τούτη που μας έκαμες
άξιους μ' αγγέλους να μιλούμε!
Στο στάβλο τούτο απόψε, Εσύ, γεννήθηκες
κι εμείς φτωχοί τσοπάνηδες Σε προσκυνούμε.
Δώσ' μας, Χριστέ, τη Θεία Σου τη φώτιση
την άγια Σου ζωή ν' ακολουθούμε.

1^ο Σύννεφο: Έτσι ζωγράφισε στον νου της η Παπλωματού την ιστορία της Γέννησης του σπουδαίου, μα άγνωστου Βασιλιά.

(Καθώς λέει αυτά το σύννεφο, φεύγουν οι άγγελοι και οι βοσκοί από τη σκηνή. Ένας άγγελος παίρνει μαζί του την αφίσσα της γέννησης και φαίνεται πάλι η Παπλωματού και οι τρεις Μάγοι.

Σκηνή 5η

Παπλωματού: Έναν τέτοιο βασιλιά θα άξιζε να τον γνωρίσω! Όμως εγώ δε γίνεται να κάνω τόσο μακρινό ταξίδι. Η δουλειά μου δεν μπορεί να περιμένει. Κάθε μέρα πρέπει να ράβω κι από ένα πάπλωμα.

Βαλτάσαρ: Σίγουρα θα τα πουλές ακριβά. Φαίνονται ζέστα και πολύ όμορφα. Μάλλον θα είναι άρχοντες οι πελάτες σου.

Παπλωματού: Και βέβαια είναι άρχοντες, αλλά όχι τέτοιοι που νομίζεις. Είναι οι άρχοντες της καρδιάς μου. Οι φτωχοί και ξεχασμένοι. Αυτοί που δεν έχουν ούτε χρήματα, ούτε άλλα αγαθά και ζουν στον δρόμο.

Μελχιόρ: Εγώ πάντως θα αγόραζα ευχαρίστως ένα από τα παπλώματά σου.

Παπλωματού: Μα δεν τα πουλώ. Τα χαρίζω σε όσους τα έχουν ανάγκη. Εσύ και οι φίλοι σου φαίνεστε πλούσιοι. Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να σας δώσω.

Βαλτάσαρ: Σπάνια η αγάπη σου, καλή κυρά. Αυτή την αγάπη ήρθε να διδάξει στους ανθρώπους ο νεογέννητος Βασιλιάς.

Γασπάρ: Εσύ όμως την έχεις κιόλας κάνει πράξη. Ο Θεός της ειρήνης και της αγάπης να είναι μαζί σου! Ώρα να πηγαίνουμε έχουμε μακρύ δρόμο ακόμα.

Μελχιόρ: Ευχαριστούμε για την αγάπη σου.

Βαλτάσαρ: Ο Θεός να σε ευλογεί.

Παπλωματού: Να πείτε στον νεογέννητο βασιλιά της Αγάπης πως, έστω κι αν δεν Τον γνωρίζω, νιώθω κιόλας να Τον αγαπώ! Τον προσκυνώ με σεβασμό και του υπόσχομαι πως όσο ζω θα Τον υπηρετώ, ό,τι κι αν μου στοιχίσει αυτό. Θα σκορπίζω την Αγάπη σε κάθε μια καρδιά. Καλό σας ταξίδι!

(Οι Μάγοι φεύγουν και η Παπλωματού συνεχίζει να ράβει. Μονολογεί :)

Παπλωματού: Μακάρι αυτός ο Βασιλιάς να γινόταν βασιλιάς όλου του κόσμου! Όλοι οι άνθρωποι να Τον προσκυνούν και να απλωθεί παντού η Αγάπη Του! ...

(Η Παπλωματού παίρνει τα πράγματα του σπιτιού της και φεύγει από τη σκηνή.)

1° Σύννεφο: Πέρασε καιρός κι οι τρεις Μάγοι, έφτασαν και προσκύνησαν τον Βασιλιά της Αγάπης. Του πρόσφεραν τα πλούσια δώρα τους: χρυσό, λιβάνι και σμύρνα. Η Παναγία μητέρα του τους ευχαρίστησε και το θείο Βρέφος τους ευλόγησε. Η χαρά τους απερίγραπτη...

1° Αστέρι : Όμως, όσο κι αν το επιθύμησε η καλή μας η Παπλωματού, δεν είχε φτάσει ακόμα η ώρα να γίνει Αυτός Βασιλιάς όλου του κόσμου!

Έτσι, στη γειτονική πολιτεία ήταν ακόμα βασίλισσα μια σκληρόκαρδη γυναίκα που όσα δώρα κι αν της έκαναν τίποτε δεν την ευχαριστούσε...

(Όσο μιλάει το Αστέρι στη σκηνή μπαίνει ο υπασπιστής της. Κρατά τον θρόνο της και τον βάζει στη μέση της σκηνής. Μπαίνει κι η Βασίλισσα και κάθεται στον θρόνο της. Δίπλα της στέκεται ο υπασπιστής της)

Σκηνή 6^η

Βασίλισσα:

Είμαι βασίλισσα μεγάλη και στον κόσμο δεν είν' άλλη!

Έχω αγαθά πολλά, μα δεν είναι αρκετά.

Θέλω να μου φέρνουν δώρα, τα καλύτερα στη χώρα.

Να τα βλέπω, να τα έχω, μην τα χάσω να προσέχω.

Κι είμαι σίγουρη πολύ πως θα βρω την ευτυχία

σ' ενός δώρου το κουτί.

Υπασπιστής :Εγώ είμαι πάντα εδώ για να κάνω πραγματικότητα κάθε επιθυμία σου, Βασίλισσά μου.

Μεγαλειοτάτη, δώστε διαταγή κι ό,τι πείτε θα γίνει στη στιγμή.

Βασίλισσα:

Να βγείτε να φωνάξετε παντού πως η Βασίλισσα περιμένει τα πιο σπάνια και ξεχωριστά δώρα από τους πιστούς υπηκόους της.

Υπασπιστής :Στις διαταγές σου. Τρέχω κι όλας...

Βασίλισσα: Στάσου να σου πω. Αν τύχει και βρείτε κάποιον που στην εντολή μου αδιαφορεί και αρνείται να μου φέρει δώρο να τον συλλάβετε και να τον οδηγήσετε εδώ.

Υπασπιστής:Όπως το ζήτησες θα γίνει, μεγαλειοτάτη...

(Η Βασίλισσα βηματίζει ανήσυχη ενώ από μακριά ακούγεται τελάλης)

Τελάλης: «Ακούσατε! Ακούσατε! Η Πολυχρονεμένη Βασίλισσά μας περιμένει απ' όλους δώρα, τα καλύτερα στη χώρα!... Ακούσατε! Ακούσατε! Η Πολυχρονεμένη Βασίλισσά μας περιμένει απ' όλους δώρα, τα καλύτερα στη χώρα!... »

Υπήκοος: Πολυχρονεμένη μου, βασίλισσα, σου φέρνω δώρο σπάνιο, μοναδικό. Ένα ρολόι που μετράει τον χρόνο, που αλλάζει χρώμα σε κάθε εποχή, που την ώρα θα την λέει κάθε φορά κι ένα σπάνιο πουλί.

Βασίλισσα: Σ' ευχαριστώ! Χρήσιμο, όμορφο το δώρο σου. Μα δεν νομίζω πως σ' ένα ρολόι μπορεί να κρύβεται η ευτυχία!

Υπήκοος:Για ψάξε καλά, μεγάλη βασίλισσα! Ο χρόνος είναι ό,τι πιο πολύτιμο έχουμε. Κι εσύ, μπορείς να κάνεις τόσα όμορφα πράγματα μέσα στον χρόνο σου κι έτσι να γίνεις ευτυχισμένη.

Βασίλισσα: Είπες να κάνω; Ε όχι βέβαια! Μια Βασίλισσα είναι αδύνατο να λείπει απ' τον θρόνο της. Οι υπηρέτες της πρέπει να κάνουν όσα εκείνη διατάζει.

Υπήκοος:Πολυχρονεμένη μου, Βασίλισσα, σε χαιρετώ! Εύχομαι κάποτε να βρεις την ευτυχία. Πρόσεξε όμως, μήπως είναι κρυμμένη μέσα στο ρολόι...

Βασίλισσα: Ακούς εκεί. Η ευτυχία κρυμμένη σε ρολόι. Η ευτυχία πρέπει να είναι φτιαγμένη από χρυσάφι, να λάμπει, να σου γεμίζει την καρδιά!

Σκηνή 7^η

(Ξαφνικά ακούγονται γρήγορα βήματα και μπαίνουν μέσα οι υπασπιστές κρατώντας την... Παπλωματού.)

Υπασπιστής: Μεγαλειοτάτη, η γυναίκα αυτή αρνείται να σου φέρει δώρο. Δεν υπολογίζει τη μεγαλοσύνη σου και λέει μάλιστα πως αυτή υπηρετεί έναν άλλο βασιλιά.

Βασίλισσα: Και ποιο είναι το δώρο που θα μπορούσε να μου φέρει και κρυμμένο το κρατά;

Υπασπιστής: Βασίλισσά μου, αρχόντισσα κυρά μου, η γυναίκα αυτή είναι παπλωματού. Ράβει παπλώματα που όμοια τους δεν έχεις δει. Έχουν τα χρώματα του ουρανού, του ήλιου και του δειλινού. Έχουν λουλούδια που ακόμα και ζωγραφιστά μοσχοβολούν.

Βασίλισσα: Και γιατί αρνείσαι να μου φέρεις ένα τέτοιο δώρο σπάνιο, μοναδικό;

Παπλωματού: Βασίλισσά μου, σε σέβομαι και σε τιμώ. Τους νόμους σου υπακούω και τηρώ. Όμως πάπλωμα να σου χαρίσω δεν μπορώ, γιατί τα παπλώματά που ράβω ποτέ δεν τα πουλώ και μόνο τα χαρίζω σε όποιον βρω αληθινά φτωχό.

Βασίλισσα: Μα όταν η Βασίλισσά σου κάτι ζητά είναι αδύνατο να το αρνείσαι. Είναι φοβερό!

Παπλωματού: Υπάρχει τρόπος ένα πάπλωμα δικό σου να αποκτήσεις, αν πρώτα όλα τα άλλα δώρα σου χαρίσεις. Κάθε φορά που ένα δώρο θα χαρίζεις και κάποιον άλλον θα κάνεις να χαμογελά, εγώ ένα κομμάτι καινούργιο θα ράβω στο πάπλωμά σου.

Βασίλισσα: Ανοησίες! Εγώ ξέρω μόνο να παίρνω κι όχι να δίνω.

Η ανυπότακτη αυτή γυναίκα γρήγορα να φυλακιστεί στον βράχο δίπλα στη σπηλιά που ζει η αρκούδα η τρομερή. Μόλις ξυπνήσει η αρκούδα απ' τον ύπνο τον βαθύ, νόστιμο μεζέ θα βρει.

(Ο υπασπιστής παίρνει την παπλωματού και την βάζει σε μια άκρη και την δένει με αλυσίδες. Η Βασίλισσα μεγαλόπρεπα βγαίνει από τη σκηνή και βγαίνει και ο θρόνος της από τη σκηνή.)

1^ο Σύννεφο: Το ξέρω! Το καταλαβαίνω! Η καρδιάς σας πάει να σπάσει από την αγωνία. Δεν αντέχει να δει την καλή Παπλωματού στα νύχια της πεινασμένης αρκούδας. Μα δε σας κρύβω πως κι η Βασίλισσα το ίδιο έπαθε.

1° Αστέρι: Μάτι δεν έκλεισε όλη τη νύχτα. Στριφογύριζε στο κρεβάτι της και σκεφτόταν πόσο σκληρή απόφαση είχε πάρει για μια τόσο καλή γυναίκα. Φοβόταν ότι, αν μάθαιναν πως την έφαγε η αρκούδα, κανένας από τους υπηκόους της δε θα την αγαπούσε πια.

2° Σύννεφο: Έτσι, πρωί πρωί μαζί με τον υπασπιστή της πήγε στον βράχο που ήταν δεμένη μήπως και προλάβει να την σώσει. Μα τι να δει!

1° Σύννεφο: Έκπληξη την περίμενε μοναδική. Η Παπλωματού ήσυχη και χαμογελαστή μοιραζόταν με την αρκούδα μέλι και άγριες φράουλες...

1° Αστέρι : Αυτό της φάνηκε εντελώς τρελό κι αμέσως ξέχασε όσα είχε νωρίτερα σκεφτεί κι έβγαλε νέα διαταγή.

2° Αστέρι: Σσος! Σταμάτα, μη μιλάς! Μου φαίνεται πως φτάνει η Βασίλισσα.

(Η βασίλισσα μπαίνει θυμωμένη στη σκηνή με τον υπασπιστή της.)

Βασίλισσα: Είναι ανήκουστο και τρομερό. Πρέπει και πάλι να τιμωρηθεί. Αμέσως να την πάτε σ' εκείνο το μικρό νησί που ίσα ίσα θα χωράει να σταθεί. Κι όταν το βράδυ φτάσει και θα έχει κουραστεί σίγουρα μες στα κύματα θα πέσει, θα χαθεί...

(Ο υπασπιστής και στη συνέχεια και η Βασίλισσα φεύγουν από τη σκηνή. Σε λίγο μπαίνει ο υπασπιστής κρατώντας την Παπλωματού και τη βάζει να σταθεί όρθια σε ένα μικρό σκαμνί-νησί.)

1° Αστέρι: Καλοί μου φίλοι, τι να πω; Το ξέρω είναι θλιβερό να φέρεται ένας βασιλιάς τόσο σκληρά. Μα μην ανησυχείτε. Η καλή μας η Παπλωματού δεν είναι μόνη στο έρημο νησί. Πουλιά δεκάδες τ' ουρανού έρχονται να της κρατήσουν συντροφιά, να βρουνε δίπλα της απανεμιά.

1° Σύννεφο: Κι εκείνη με πονετική καρδιά τα δέχεται και κάνουνε φωλιά στους ώμους της, στα χέρια, στα μαλλιά. Και κόβει κομματάκια τη μεγάλη της ποδιά και τα τυλίγει για να βρουνε ζεστασιά.

3° Αστέρι: Κι έπειτα όλα τα πουλιά σηκώνουν την Παπλωματού στα δυο τους τα φτερά και την πηγαίνουν στην όχθη της λίμνης και την ακουμπούν δίπλα στου δέντρου τα κλαδιά.

(Η Παπλωματού με χορευτικές κινήσεις σαν πουλί, φεύγει από το νησί παίρνοντας και το σκαμνί. Πηγαίνει πιο πέρα, το βάζει κάτω και κάθεται.)

1° Σύννεφο : Εκεί τη βρήκε η Βασίλισσα σαν πήγε το πρωί αφού και πάλι -την αλήθεια να σας πω- δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Εκεί, στις λίμνης την ακρογιαλιά, χαρούμενη η Παπλωματού έπαιζε με τα πουλιά.

Σκηνή 8^η

(Η Βασίλισσα μπαίνει ανήσυχη στη σκηνή μαζί με τον υπασπιστή της.)

Βασίλισσα: Με νίκες δεν έχω τι να πω. Τα παρατάω. Δε βγαίνει τίποτα με το κακό. Μονάχα σε παρακαλώ, πες τι να κάνω για να αποκτήσω κάποτε ένα πάπλωμα κι εγώ.

Παπλωματού: Αυτό που σου είπα κι είναι απλό. Να δώσεις όλα τα δώρα που έχεις μαζέψει στο παλάτι σου. Κάθε φορά που ένα δώρο θα χαρίζεις και θα κάνεις κάποιον να χαμογελά, εγώ θα ράβω ένα καινούργιο κομμάτι στο πάπλωμά σου, Βασίλισσά μου.

Βασίλισσα: Μα είναι δύσκολο πολύ! Λατρεύω κάθε πράγμα που έχω στο παλάτι μου.

Παπλωματού: Αν θες στ' αλήθεια να νιώσεις ευτυχία στην ψυχή, αξίζει να χαρίσεις κάθε τι.

Βασίλισσα: Ας είναι. Αφού το λες εσύ θα βάλω από τώρα αρχή! Και φύγε γρήγορα να αρχίσεις να ράβεις το πάπλωμα. Γιατί ο Βασιλιάς ό,τι πει πρέπει να γίνει στη στιγμή!

1° Αστέρι : Η Παπλωματού έφτασε γρήγορα στο σπίτι της κι άρχισε να ράβει. Η βασίλισσα μαζί με τους υπασπιστές της άρχισε να μοιράζει τα ατέλειωτα δώρα που της είχαν φέρει οι υπήκοοί της.

Βασίλισσα: Φέρτε μου γρήγορα εδώ ό,τι πολύτιμο και ακριβό. Όλα τα δώρα τα μοναδικά εγώ θα τα χαρίσω σ' όποιον ανάγκη έχει και πονά.

(Ο υπασπιστής κουβαλά δώρα και τα βάζει γύρω της.)

Βασίλισσα: Τώρα βγείτε να φωνάξετε όλους τους φτωχούς, τους πονεμένους, τους έρημους και τους δυστυχισμένους. Να πείτε να 'ρθουνε εδώ νέοι, γέροι και παιδιά να πάρουν δώρα απ' την Βασίλισσα πολλά.

(Ο υπασπιστής φεύγει και σε λίγο αρχίζουν να φτάνουν υπήκοοι. Οι υπήκοοι μπορεί να είναι παιδιά που ήδη έχουν παίξει στο θεατρικό π.χ. μάγοι, βοσκοί, άγγελοι κ.λ.π. ντυμένοι τώρα με απλά ρούχα ή ακόμα μπορεί να μοιράζει τα δώρα της στους θεατές. Καθώς μοιράζει λέει:

Βασίλισσα: - Έλα εδώ, μικρό παιδί. Παιχνίδι σπάνιο να πάρεις απ' τη βασίλισσα την καλή.

- Έλα εδώ, κι εσύ κυρά . Πάρε ένα χρυσό κουτί. Να πάρεις ρούχα, φαγητά για όλη σου τη φαμελιά.
- Πάρε κι εσύ τη διαμαντένια μου στολή, να την φοράς σαν θα 'χει η χώρα μας γιορτή.
- Σε σένα δίνω μια κιθάρα μουσική. πόσο ευτυχισμένη είν' η Βασίλισσα. να τραγουδάς σ' όλη τη γη...

Τα δώρα μου όλα θα χαρίσω την ευτυχία ν' αποκτήσω!

Θα πάω σε χώρα μακρινή μέχρι να δώσω

και το τελευταίο μου κουτί.

Σ' όλους δώρα θα χαρίσω την καρδιά μου να πλουτίσω.

1° Αστέρι: Η Βασίλισσα συνέχισε να μοιράζει τα δώρα της κι όλα τα υπάρχοντά της. Κι η Παπλωματού που μάθαινε τα νέα απ' του ουρανού τα πουλιά συνέχισε να ράβει και να ράβει το πάπλωμά της.

2° Αστέρι : Μέχρι που κάποιο βράδυ η βασίλισσα γύρισε απ' το μεγάλο ταξίδι έχοντας δώσει και το τελευταίο δώρο της.

3° Αστέρι Ήταν πολύ κουρασμένη, αλλά το χαμόγελο έλαμπε στο πρόσωπό της.

Τα ρούχα του ήταν σκονισμένα και παλιά, μα αυτός ένιωθε ο πιο πλούσιος άνθρωπος του κόσμου.

2° Σύννεφο : Ένα μικρό πουλί πήγε και κούρνιασε στη βελόνα της Παπλωματούς.

1° Σύννεφο : Κι εκείνη κατάλαβε πως ήρθε η στιγμή να παραδώσει το πάπλωμα στη Βασίλισσα! Μέχρι να την βρει κουράστηκε πολύ ...γιατί η Βασίλισσα τώρα πια δεν καθόταν στον θρόνο της... Έτρεχε εδώ κι εκεί για να βοηθά όποιον είχε ανάγκη πολλή.

1° Σύννεφο: Επιτέλους κάποιο πρωί την βρήκε με ρούχα σκονισμένα και παλιά. Τα μάτια της όμως έλαμπαν από ευτυχία και χαρά! Τότε ξεδίπλωσε το πάπλωμα το πλουμιστό και το έριξε στους ώμους της.

Σκηνή 9^η

(Η Βασίλισσα μπαίνει στη σκηνή και την ακολουθεί και η Παπλωματού κρατώντας το δώρο της.)

Παπλωματού: Είναι το πάπλωμα που σου είχα υποσχεθεί! Τώρα που όλα τα έδωσες κι έγινες φτωχή τώρα σου ανήκει. Είναι δικό σου!

Βασίλισσα: Μα δεν είμαι φτωχή! Μπορεί τα ρούχα μου να είναι φτωχικά, μα έχω πλούτη μέσα στην καρδιά. Έχω αγάπη, ειρήνη και χαρά κι όποιον μπροστά μου συναντήσω μου χαμογελά!

Παπλωματού: Όπως και να 'ναι αυτό το πάπλωμα σου ανήκει. Είναι φτιαγμένο μόνο για σένα.

Βασίλισσα: Σ' ευχαριστώ! Χάρη σ' αυτό έμαθα να νοιάζομαι, να δίνω, ν' αγαπώ. Από σήμερα θα είμαι βοηθός σου στον δρόμο της Αγάπης!

Παπλωματού:

Κι εσύ, κι εγώ κι όλοι οι άνθρωποι μαζί
αγάπη να σκορπίζουμε σε κάθε μια ψυχή.
Και της Αγάπης ο μεγάλος Βασιλιάς
που ήρθε και γεννήθηκε στη γη
να βρει την κάθε ανθρώπινη καρδιά
γεμάτη με Αγάπης ζεστασιά!